

ΕΚΔΙΔΕΓΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ.ρ. Κρ. 10

Τιμή Φυλλίου

5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝ.

ΕΡΟΣ Α΄.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 15 Ιουνίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 47

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

I

Τέτοια κρίσι ποιά τήν κρίνει;
πριν ό άνδρας της πεθάνη,
μέ τής μάγισσας τή χάρι
σοῦ τόν έκανε κριάρι...

Μόλις πέθανε, σ' τόν Χίρο
τόν παράδωσε, τρελλή,
καί άμέσως τόν κουμπάρο
άγκαλιούζει καί φιλεῖ!

Καί φωνάζει—βρέ καλή μου
γειτονιά, γιατί νά φύττεις;
άν έπῃρε τόν φίλόν μου
τό 'θελε ό μακαρίτης!

II

Πεθαίνω, γυναίκοῦλά μου !
άχ! κάνε σ' τήν ψυχούλα μου
μιά ύστεριά σου χάρι...
νά πάμης έξηντάρι!

—'Η δόλια τί παθαίνω,
τί μούτανε γραμμένε;
'Ωμιέ! Χριστέ μου γιάντα
τιῶ έστειλες τόν Χίρο;
άν δυέ, από τριάντα
βοήθε ένε, νά τόν πάρω;

JUDASERRANT

— Ο ΣΑΝΙΔΟΠΛΗΚΤΟΣ

Οι σανίδες που τον ανέβασαν στην 'Αρχή,
οι σανίδες και τον έγκρεμοστάκηταν απ'
αυτήν.

Τούλάχιστον έτσι, ως Σανιδοπληξία, έχαρακτηρίσθηκε ή ψηφοφορία τής προχθεσινής Πέμπτης, αφού κάθε βουλευτής που ανέβαινε στο βήμα για να δηλώτη τους λόγους τής άποσκιρτήσεώς του, αντιπροσώπευε κι' από μιά σανίδα.

Έξηγούμεθα. Όχι από λόγους ουσιαστικούς, άλλ' από λόγους ρουτελογικούς, ήγουν από σανιδένιους λόγους, άπεσκιρτήσαν από τόν μαντρί, εκείνοι που έφιλοτέχνησαν τόν γκρεμοστάκισμά του.

Κι' άποδείχτηκε για μιά φορά ακόμα—μακάρι νάνε αυτή, κ' ή τελευταία— πώς ό γηραιός θεμοσφύλαξ τής Καρχαλούς άνκατέχη τόν

μυστικό νάνεβαίνη με μιά κάπως θεατρική οικονομία στην Κυβερνητική σκηνή, δέν κατέχει και τόν μυστικό να κρατιέται σ' αυτή, ή να πέφτη τούλάχιστον με κάποια χάρι.

<>

ΚΑΙΡΟΣ για επικηδείους δέν είνε. 'Αν 'πῃ δέ κανείς πώς έκανε μιά τρύπα στο νερό κατά τήν πολύμηνη δράσι του, τά εῖπε δλα.

Οι τελευταίες λέξεις του ήταν:

— Δέν μάφισεν ή αντιπολίτευσι να εφαρμόσω τόν πρόγραμμά μου!

Οι ψυχορραγούντες έξομολογούντα τά κρίματά τους, έν συντριβή καρδιάς, για να σύχουν τήν άφρσι.

'Η Κυβέρνησις ψυχορραγούσα έφεύσθηκε. 'Η 'Αντιπολίτευσις οὔτε τήν έμποδισε να κρατηθῆ, οὔτε τήν έσπρωξε να πέση.

'Εκατρακύλισε στο γκρεμό μόνη της, αφού έσάπισαν οι σανίδες τής δημοσκοπικής γεφύρας που θά τήν έφερναν στο τέρμα τού άγώνά της—στον Προϋπολογισμό.

<>

ΚΑΙ ΤΩΡΑ;

Δυστυχώς με τόν γκρεμοστάκισμα τής Κυβερνήσεως, τόν Έθνος δέν σώζεται, αφού τριγύρω δέν φαίνεται ό Δυνατός που θάρπάξη τά γκέμια στα χέρια του και θά όδηγήση τόν άφηνιασμένο πολιτικό Βουκέφαλο στο παχνί.

Τόν μόνο ευτύχημα είνε πώς έκτυπήθηκε γερά και κατακέφαλα ή Δημοσκοπία.

Πάλι δέ πολύ κι' αυτό τόν κέρδος, τόν άρνητικό, αφού για μερικά χρόνια ακόμα—ίσως και για πολλά—θά είμαστε καταδικασμένοι με τέτοια κέρδη, άρνητικά, να τρεφώμαστε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

IV

Όλη μου βρίσκεται ή χαρά
Στά όνειράτα θαμμένη,
Γογγυσιπερνούν τά όνειράτα
Κι' αυτή μαζί τους σβένει
—'Αχ! μόνο ή λύπη δέν διαβαίνει—
Κι' όλη μου βρίσκεται ή χαρά
Στά όνειράτα θαμμένη...

V

Στά βάσανα άρμενίζουμε
Και μες στις πίκρες πλέμε.
Τι νύχτα άναστενάζουμε
Και τήν ήμέρα κλαίμε
Κ' είνε γραφτό μας, λέμε,
Παντοτεινά στα βάσανα
Και στους καύμούς να πλέμε.

VI

Κλαίς στην πατρίδα μοναχή
Κ' έρμος θενώ στα μαύρα ξένα,
Στενάξεις μες άψ' τήν ψυχή,
Κι' άναστενάζω πικραμένα.
Πηιά μέρα, ποιά, χαίρες βροχή
Θα βγῆ άψ' τά μάτια τά ολιμμένα;

VII

Γυρνά, γυρνά στη μαύρη ξενιτιά
Και μιά ματιά για μένα δέ δακρύζει
Και δέ χτυπά για μένα μιά καρδιά
Και να κτυτάξη με ένας δέ γυρίζει.
Πούσαι, άχ! πούσαι μάνα μου γλυκιά
Πού τά βουνά ή άγάπη σου ραγίζει;

Βόλος ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΑΣ ΖΗΤΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΟΥ ΟΨΗ

Σε μιά χώρα όπου διάφορα έθνη έχουν άνταγωνισμό, είνε μιά πολύ γνωστή άλήθεια, πώς τις περισσότερες έλπίδες για τήν κατοχή της, για τήν νίκη και τήν επικράτησι, τις έχουν όχι εκείνοι που βρίσκονται στα μεγάλα κέντρα κ' έχουν έπαγγελματά τους τόν έμπόριο—έμπόριο πραγμάτων ή γραμμάτων—άλλά εκείνοι που βαστούν στα χέρια τους τήν παραγωγή τού τόπου, οι μικροκτηματίαι γεωργοί και ντόπιοι βιομήχανοι. Τόν πράμα καθέννας και τόν καταλαβαίνει και τόν παραδέχεται πολύ εύκολα. Είνε όλοφάνερο πώς εκείνοι που μαζεύονται στα κέντρα—οι έμποροι, νάν τους πούμε μενα δνομα—δέν τόχουν τίποτα με τόν πρώτο φύσημα τάνέμου να σηκωθούν και να φύγουν, ένθ δέν μπορεί να γίνη τόν ίδιο και με τους άλλους, γιατί ή ζωή τους κ' ή τιμή τους κ' ή περιουσία τους είνε σφιχτοδεμένα εκεί στον τόπο και χρειάζεται άγώνας για να ξεκολλήσουν απ' αυτόν. Ξεκολλούν μόνο όταν δέν μπορεί να τους θρέψη ό τόπος, πράμα που σπανία συμβαίνει.

Τή φωτερή αυτή άλήθεια, που έπρεπε να τήν

έχουμε πάντα μπρός στα μάτια μας και σ' αυτή άπάνου να κανονίσουμε την έθνική μας πολιτική, φαίνεται να την ξεχάσαμε όλοτελα έμεις οι Έλληνες. Και με το δρόμο που δώσαμε στην εκπαίδευση μας φαίνεται να μην κάνουμε άλλο παρά να νεκρώνουμε πολλά κλαδιά από το δέντρο του Έλληνισμού. Γιατί η εκπαίδευση μας και τα σχολεία μας μόνο δασκάλους και δασκαλοπαίδια δημιουργούν και μόνο παπάδες και παπαδοπαίδια, στενοκέφαλους μόνο σχολαστικούς θερμμένους με την ψευτιά, που ήμα φτάσουν σε ηλικία δε θα 'δούν μπροστά τους άλλο στάδιο από τη δασκαλική ή τη μπακαλική ή τη δικηγορική και για να πλουτήσουν δε θα ξέρουν άλλο μέσο από την ύποκρισία, την κολακεία, την ψευτιά, την κλεψιά. Δημιουργούν μόνο ανθρώπους που είναι άνικανοί να θέμελιώσουν Πατρίδα, που ξεραίνεται σ' αυτούς της οριολοπατίας το αίθρημα, γιατί είναι άσυμβίβαστο με τη ζωή που ζούνε. Κι' ανθρώπους που από τα νερά του δασκαλισμού πέφτουν σ' άλλα χειρότερα, της άνιστησίας για κάθε τι εύγενικό, περιγελαστές κουτοπόνηρους και διεσθαρμένους. Άνθρώπους τέλος που δεν τους σηκώνει ο τόπος, γιατί του είναι άχρείαστοι, κι' ο κάθε άνεμος μπορεί να τους σαρώσει.

Ο καυμένος ο Καποδίστριας, ο καλός ο πατριώτης, πόσο δίκιο είχε πούθελε νάρχιση από τα γεωργικά κ' επαγγελματικά σχολεία, να κάνει πρώτα καλά δημοτικά, για να κατακτήση κατόπι στο Πανεπιστήμιο! Ήδη ο Όθωνας και μάς έκανε τανάποδο. Πατριώτης κι' αυτός και πρέπει να μάς είναι άγαπητή ή μνήμη του, μα και κομμάτι δάσκαλος ο εύλογημένος. Άντις να τον χτυπήσει, τον έθρεψε κι' αυτός πειότερο το δασκαλισμό στη χώρα μας, έξιν που μάς έφερε και τάριστοκρατικά καμώματα. Και θάκούσατε πολλοί ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα, πώς γύριζε πίσω άνυπόγραφα τα διατάγματα που είχαν άνορθογραφίες κι' αυτή ήταν ή πρώτη του δουλειά, να κοιτάξη την όρθογραφία! Όπως κι' αν είναι, μάς έκανε το Πανεπιστήμιο κι' από τότες πειά το φλογερό καμίνι δεν έπαψε να σκορπίζει δεξιά κι' άριστερά, σαν τόσους άποστολους έθνικούς, όπως πολλές φορές οι πρυτάνεις του μάς το κελιάθησαν, τους γιαιτρούς του και τους δασκάλους του και τους θεσπέσιους—τί λόγος!—εερορήτορες του. Άν τον έκαναν όλοι αυτοί τον Έλληνισμό να προχωρήση λίγα βήματα ή όχι, δεν το

ξέρω, ούτ' έχω σκοπό νάμφισβητήσω τις υπηρεσίες τους. Άλλά για σκεφθήτε λιγάκι το τί μπορούσε να γίνη ως τώρα, αν και στην έλευθερωμένη και στην άλευθέρωτη Έλλάδα στέλναμε ανθρώπους που να διδάσκουν την άγάπη για την δουλειά την πραγματική και δημιουργική, την άγάπη για την άλήθεια και την άληθινή λευτεριά, που να διδάσκουν γράμματα λευτερωμένα από το δασκαλισμό και μαζί μ' αυτά τέχνες και πρακτικές έπιστήμες, μαζί άδερφωμένες γεωργία και ποίηση. Και σκεφθήτε πόσο θα κερδίσαμε, αν εκεί στα ύπόδουλα μέρη όχι μόνο δασκάλους και γιαιτρούς στέλναμε, αλλά και γεωπόνους και δειντροκόμους και κτηνοτρόφους και βιομηχάνους και λογιω λογιω τεχνίτες καλά καταρτισμένους, και αν ή Έλλην. Κυβέρνηση έκανε εκείνο που δεν κάνει ή Τούρκικη στον τόπο της—όπως τώρα ούτε ή Έλληνική στο δικό της—αν έκανε σχολεία για τις διάφορες τέχνες και πρακτικές έπιστήμες, σχολεία μεγάλα που να κυριαρχούν στον τόπο.

Να ποιά είναι έθνική πολιτική κ' έθνική εκπαίδευση. Να μάθη το κάθε Έλληνόπουλο την ιστορία του τόπου του, να του έμπνευσθή άγάπη για αυτόν, μα μαζί μ' αυτά να του δοθούν και τα μέσα να πάρη στην έξουσία του τον τόπο αυτό, να τον κάνει χτήμα του, να τότε δουλέψη, να εύτυχήση σ' αυτόν και να δεθή σφιχτά μαζί του, κέτσι να μην μπορή εύκολα εύκολα να υπ χωρήση στον έθνικό του έχθρό. Άν ακολουθούσαμε το δρόμο αυτό, θα είχε τότε πειότερη δύναμη εκείπέρα ο Έλληνισμός—κ' έδωπέρα άκόμη—και τα παιδιά του θα τα κάρφωνα προμάχους του τόπου και θα τους διδάσκε να θάζουν καθένα τους κι' από να λιθάρι γερά και τεχνικά για το χτήριο της Πατρίδος ή όχι; Ένω τώρα καθόμαστε και θυμόνουμε με τους Βουλγάρους που διεκδικούν τη Μακεδονία, θυμόνουμε και με τους Φράγκους που μάς παίρνουν άπ' τα χέρια και το εμπόριο όλο και την κάθε επιχείρηση και χολοσκάνουμε άνωφέλετα.

Κι' αν θέτε άκόμη, να κ' ένα άλλο τημείο που πρέπει να το προσέξουμε. Τάχα αυτοί που τώρα κουβαλιούνται στην Άμερική και στην Άφρική και δεν ξέρω που άλλο, άνθρωποι γεωργοί και δουλευτάδες, δε θα μπορούσε να σπρωχτούν εκεί στη Μακεδονία και στη Μ. Άσία και παντού γύρω μας, όπου τόσος και τόσος τόπος υπάρχει πολύ πλουσιώτερος από τα ξερόβραχα της Άραβίας και Λακω-

νίας και τόπος όχι ξένος, αλλά Έλληνικός; Να, στάδιο άποικισμού κατάλληλο, καθώς είναι κατάλληλοι κ' οι άνθρωποι που θα τον κάμουν, σά γεωργοί που είναι. Όπου άλλου κι' αν φύγουν, για να πλουτήσουν, είναι χαμένοι για την Πατρίδα. Γιατί ή θάποξενωθούν έλωτδιόλου ή το πολύ πολύ θα γυρίσουν στα γηραιά τους με κανένα σακκούλι μέταλλα—προσφορά πολύ πρόστυχη στην άγάπη της Πατρίδας. Ότι γάνονται όλοι αυτοί, πάρτε παράδειγμα το τί έγινε στη Ν. Ρωσία και στη Ρουμανία και δεν ξέρω που άλλο.

Δε σάς φαίνεται πώς όλ' αυτά είναι πράματ' άξια να τα προσέξουμε και πώς είναι καιρός—και τότε δε θα ήταν;—νάρχισουμε όχι πειά να το ξεσκουριάσουμε το εκπαιδευτικό μας σύστημα, άφου είναι όλο σκουριά, αλλά να στυλώσουμε ένα άλλο από καινούργης, σύμφωνο με τους φυσικούς νόμους—καυμένη Spenser δεν μπορεί νακούστης κομμάτι και σ' έμάς;—και τους νόμους του καλού, σύμφωνο με την άλήθεια και τη λευτεριά;

Να έλπίσουμε πώς θα ξυπνήσουν και θα κουνηθούν λίγο οι κυβερνήτες μας, οι κοιμισμένοι της Ίδιοτέλειας το στρώμα κι' άεροκοπανιστάδες, είναι πολύ. Άς έλπίσουμε όμως πώς θα μάς κάνουν μια καλή άρχή εκείνοι που έτοιμάζονται να συγκροτήσουν του χρόνου το Έκπαιδευτικό συνέδριο. Θέλουν μελέτη κ' έργασία και πρόγραμμα φωτισμένο τα πράματ' αυτά, μελέτη όχι από σκοτισμένα λογισματικά μυαλά, κι' αυτή τη μελέτη έχουν χρέος και μπορούν να την κάμουν. Δεν τους ζητούμε πολλά πράματα. Φτάνει να μάς δείξουν ποιός είναι ο δρόμος που πρέπει να πάρουμε, ο δρόμος ο άνοσπαρμένος, και να οδηγήσουν σ' αυτόν τα πρώτα μας βήματα.

Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις το Κεντρικόν Ηρακτορείον των Έφημερίδων και εις τα κιάσκια των πλατειών Συντάγματος Όμοιοίας, Έθνικής Τραπεζής, Βουλής, Υπουργείου Οικονομικών σταθμού τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείον).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“ 5
 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
 ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ
 ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ
 ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Έρμις. Μά τέλος πάντων τί κάνεις όταν σε στείλουν στη γής;
 Πλούτος. Γυρίζω άπάνου και κάτω τριγυρώνοντας, ως που να πέσω έξαρνα στα χέρια κανενός κ' εκείνος που θα με βρει πρώτος, άφου με πάει σπίτι του, με κρατάει, δοξάζοντας έσένα τον Έρμη για το άπάντεχο κέρδος.
 Έρμις. Λοιπόν ήταν γελασμένος ο Λίας όταν πίστευε, πώς έσύ σύμφωνα με τη γνώμη του πλούτιζε; όσους φαντάζονταν, πώς του; άξιζε να γίνουν πλούσιοι;

Πλούτος. Και πολύ δίκια, καλέ μου, άφου μέστειλεν, ένφ ξέρει πώς είμαι στραβός, να ψάξω να βρω πράμα τόσο δυσκολοβρετο και που από πολύν καιρό μάς άφισε χρόνος, που ούτε ο Λυγκέας δε θάν τόβασκεν εύκολα, γιατί τόσο σκοτεινό και μικρό είναι. Άφου λοιπόν οι καλοί είναι λίγοι κ' οι άμέτρητοι κακοί τα έξουσιάζουν όλα στις πολιτείες, εύκολότερα εκεί που τριγυρνά συναπαντιέμαι με τους τέτοιους και με πιάνουν τα δίχτυα τους.
 Έρμις. Κ' ύστερα, σαν τους άφίνεις, πώς φεύγεις εύκολα, άφου δεν ξέρεις το δρόμο;
 Πλούτος. Τότε κάπως καλοβλέπω κ' έχω γερά τα πόδια μου, όσο μου φτάνει μονάχα για να φύγω.
 Έρμις. Μά για πές μου άκόμα και τούτο; πώς άφου είσαι στραβός και, μη σου κακοφανεί, κιτρι νάρης κι' άγοςάλευτος; έχεις τόσους άγαπητικούς, που όλοι να κοιτάζουν σ' έσένα και να θαρούν ότι είναι εύτυχημένοι άμα σ' άποχτήσουν, κι' αν σε χάσουν να μη βαστούν να ζούν; Ξέρω τουλάχιστον όχι και λίγους άπ' αυτούς πώς με τόσο πόνο σ' άγάπησαν, που πήγαν και ρίχτηκαν στην πολύδαθη θάλασσα και σ' έγκρεμούς άπάτητους, νομίζοντας ότι τους περιφρονεί, γιατί δεν τους κοιτάζεις ούτε

μια στάλα. Μά κ' έσύ, ξέρω καλά, θα το παρδεχτείς, αν νοιώθεις τα χάλια σου, ότι αυτοί είναι έξοφρενά, όταν ξετρελαίνονται με τέτοιο άγαπητικό.
 Πλούτος. Και θαρρείς, πώς αυτοί με βλέπουν όπως είμαι, κουτσό ή στραβό ή με όλα άλλα ψεγάδια έχω;
 Έρμις. Άμ πώς, ο Πλούτε, αν δεν είναι στραβοί κι' όλοι αυτοί;
 Πλούτος. Δεν είναι στραβοί, άγαπητέ μου, παρά ή άμάθεια και το ξεγελασμα, που τώρα τα έξουσιάζουν όλα, τους στραβόνουν; μα κ' έγω ο ίδιος για να μην είμαι μπιτ άσκημος, τους συναντάω φορώντας καμμιά προσωπίδα χαριτωμένη, χρυσοκέντητη και πετραδοστόλιστη και ντυμένος με πολύχρωμη φορεσιά. Κ' εκείνοι νομίζοντας πώς βλέπουν την ίδια την όμορφιά μ' έρωτεύονται και χάνονται, όταν δε μ' άποχτούν. Μά αν κανένας μ' έδειχνε σ' αυτούς, άφου με ξεγυμνώσει όλον, είναι φανερό πόσο θα κατεδικάζαν την έαυτο τους ότι δεν καλοβλέπουν τέτοια χάλια κι' άγαπούν έλεεινά κι' άσκημα πράματα.
 Έρμις. Γιατί λοιπόν, κι' όταν πιά γίνουν πλούσιοι και φορέσουν αυτοί την προσωπίδα, γελιόντα άκόμα, κι' αν τους την πάρει κανένας,

Οι φίλοι του τὰ μέλη του κούτ' τὰ χαρακτηρίζουν...

ΗΜΠΟΡΕΙ

και το γερμανοσυγκριτικό της Κυβερνήσεως να λη-

Ο Παρθενώνας: ύψονετα, κολωθωμένοι στην

Ασχημα θά ήτανε, παρακαλούμεν, ο Ποινι-

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΕΝΤΑ ΓΚΑΜΠΡΕΡ

Το δράμα κούτ' του Ίβαν, το γραμμένο για πολύ λί-

Π δ. Εγκλήμα κούτ' ούτως να παιξη άρκετά καλά και

Και δεν είναι μικρό το κούτ' ούτως της, διότι ή Έντα

Γι' αυτό δεν διατάζουμε και να τούμολογήσουμε πώς

Ο ΚΟΝΤΕ-ΡΟΔΑΥΓΙΤΗΣ

Η Κοινή Γνώμη

Ο κ. ΣΚΛΗΡΟΣ

Φίλιτατε Με λύπη μου μεγάλη είδα να τὰ βάζεις με τόν

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Μα ούτε θέλω να πώ, πώς δε ζέθουμε κ' ύστερ' από

Και θάρω, πώ; δε ήξευ κανέναν Άλλη γνώμη, όταν

Σκληρός είναι από κείνους τους ανθρώπους τούς έκ-

Τόν έγνώρισα πολύ καλά στην Άγγλία. Ήλθε

Κι' άφού πλούτησε, συλλογίστηκε όχι να χου-

Τέτοιους ανθρώπους έπρεπε να τούς κήνη φίλους

Σε ασπίζουμαι Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Σημ. του «Νουμά» — Άφού δημοσιεύουμε

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘ. ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κύριε Διευθυντά

Τακτικώτατα βλέπω δημοσιευμένας εις μιάν

Έπειδή τίς εικόνας αυτές τίς έχω ιδεί πρό

σνερ και Καργαδούρη, όπου φυλάσσονται τὰ παλαιά.

Μεθ' ύπολήψεις ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— «Das problem der neugriechischen Schriftspra-

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— δ. Είρ. Μεγ. θά δημοσιευθ ή στο φύλλο της Πέμ-

— δεση. Άροδαφνούσα. Μας ρωτάνε αν σας δεχό-

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε το γκα-

Δεκαπενθήμερον επίσημονικόν και καλ-

Είδρυται: Γ. ΑΕΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Δια τὸ εξωτερικόν

Η «Κριτική» είναι το ευθηνότερον τών

φορα παρδαλά γραφήματα, με τις πιο παρδαλές φράσεις

Και να γιατί—κατά την ιδέα μου πάντα— σιγά-σιγά

Η σπερτ της σκέψης μου μούφερε στο νοῦ τη με-

Ο κ. Ραμὰς έχει γράψει κάποιους στίχους και με-

Μια άπ' αυτές τις μελέτες είναι και η Νόσος Άθου-

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(άκολουθεϊ)